Як проходив тою дорогою —
То зустрілися:
Я і ти.
Два листочки спало з дерева,
Два листи.
І понесла вода прозорая
Ті листи…
– Не пройти нам з тобою, дівчинко,
Не роз’їхатись,
Не пройти!
Усміхнулася, похилилася:
Хлопці ті!
– Від мосточка в боки різнії —
Дві ж путі!
– Не кажи не кажи так, дівчино…
– Ат, пусте!
Засміялася, озирнулася
В рідний степ.
Так зустрілися, так віталися
Ти і я.
І в очей та уст не питалися,
Як ім’я.
– Не пройти нам з тобою,
дівчино, —
Не роз’їхатись,
Не пройти!
Подивилася та й заплакала:
– А все ти!

Та бодай тим листочкам не падати
На мою на біду.
Вже тебе не стрічатиму і не
знатиму, —
На місток не піду.

Не було про тебе і вістки,
Та немає і досі.
Вже минуло гаряче літо
Й кавунами червоними осінь.
Не одна, не одна вже осінь!
Ой, четверта, ще й п’ята…
… Вже не буду тебе дожидатись,
Не буду виглядати.
Так забулося й не згадалося б,
І про тебе б не чув, не знав.
Тільки ті літа,
Тільки ті роки
Пропив, прогуляв!..
Та як знову проходив дорогою —
Де колись:
Я і ти, —
Два листочки впало з дерева,
Два листи.
І понесла вода прозорая
Ті листи.
…Від місточка ж у боки різнії —
Дві дороги лягло, широкії —
Дві путі…